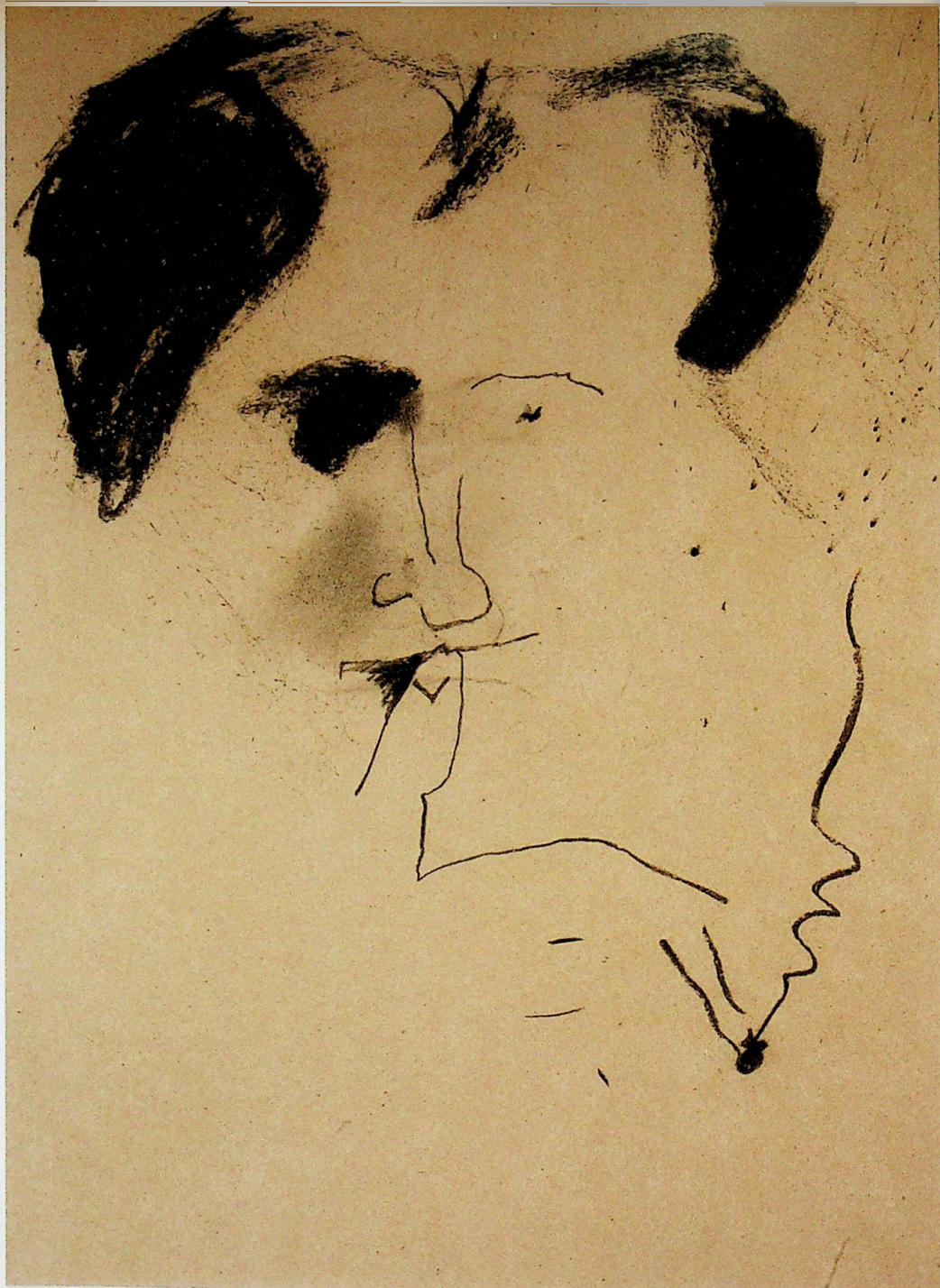

Vlado
GOTOVAC
O likovnoj umjetnosti

10. - 25. 10. 2008.

GALERIJA FORUM

GOTOVAC

o likovnim umjetnicima i umjetnosti

Na jednoj fotografiji iz 1969. godine vidimo grupu umjetnika u prostoru Galerije Forum. Ova crno-bijela fotografija sačuvala je događaj od iznimnog značaja za Galeriju Forum jer ga je „uhvatila“ u trenutku kada postaje povijest memorirajući njegove protagoniste u vremenu i prostoru. Ili kako bi rekao Roland Barthes: „Što fotografija reproducira u beskonačnost zbiva se samo jednom: ona ponavlja mehanički ono što se ne bi nikad više moglo ponoviti egzistencijalno.“

A govorimo o fotografiji koja „reproducira u besko-načnost“ događaj na kojemu su njegovi autori snimljeni u trenutku kada su utemeljili Galeriju Forum, dakle, njezine utemeljitelje, među kojima je i Vlado Gotovac.

Na toj fotografiji on je u prvom redu, u sredini, a s njegove su desne strane Ferdinand Kulmer, Edo Murtić i Belizar Bahorić, a s lijeve, Kosta Angeli Radovani i Nikola Reiser. Iza njega Zlatko Prica, Raul Goldoni i supruge: Zdenka Prica, Vlasta Gotovac, Vesna Bahorić i Majda Kulmer. Kad kažemo jednoj, a trebali bismo reći jednoj poznatoj fotografiji nepoznatog autora o tom povijesnom događaju jer tek tada markiramo njezinu dokumentarnu vrijednost. Umjetnici na fotografiji članovi su Galerije Forum koji već s prvim profesionalno organiziranim izložbama postavljaju visoke galerijske standarde i naznačuju koncepciju umjetničkog programa i, što je od osobitog značaja, sudjeluju i svojim samostalnim izložbama u programu. U tom razdoblju formiranja programske koncepcije i standardizacije galerijskog kriterija Vlado Gotovac postaje njihov bliski suradnik stvarajući i profesionalni i prijateljski odnos s umjetnicima. Dakako, da i s drugim članovima Galerije Forum, onima koji su izvan kadra ove fotografije, također intenzivno surađuje: s Ivanom Lovrenčićem, a napose sa znamenitim supružnicima i umjetnicima Ksenijom Kantoci i Franom Šimunovićem koji mu bijahu i najodanijim prijateljima u teškim danima robijanja u jugokomunističkoj tamnici. Kad ističemo činjenicu da je Gotovac najčešće i najviše

surađivao s umjetnicima okupljenim oko Galerije Forum tada, dakako, ne mislimo zanemariti njegovu suradnju i s drugim umjetnicima kojima je vlastiti stvaralački put bio jedini umjetnički program. Kao, primjerice, velike i snažne osobnosti Ivana Generalića, Miljenka Staničića, Josipa Vaništa, Jurja Dobrovića, Dušana Džamonje, Šime Vulasa... da spomenemo tek neke iz tog lijepog niza Gotovčevih suvremenika. A posebno poglavlje čini sudionik povijesnog hrvatskog „sloga“, golema kiparska i graditeljska figura Jurja Dalmatinca čiji stvaralački duh ni brojna ni burna stoljeća nisu mogla zapriječiti u prodiranju i emaniranju i u našem vremenu. No, unatoč Gotovčevim nedvojbeno znatno širim intelektualnim interesima i estetskim obzorima, od onih što ih je promicala svojim programom Galerija Forum mi ćemo, ipak, u njegovim tekstovima primijetiti da se najvećim dijelom odnose na autore okupljene oko Galerije Forum, napose na Edu Murtića, Ivana Lovrenčića, Ferdinanda Kulmera, Kostu Angelija Radovanija, Kseniju Kantoci i Franu Šimunovića.

A našu pozornost na osobit načini privlači i činjenica da je ovaj plodni pisac, ne samo likovnih eseja i kritika, već i osebujni pjesnik, teoretičar, polemičar oštrog pera pisao i stihove posvećene likovnim umjetnicima.

U bogatom opusu Vlade Gotovca prevladavaju, dakako, književni i pjesnički, filozofijski i teorijski, politički i polemički tekstovi, ali su i ovi pisani na likovne teme također jedno veliko poglavlje. Dostatno, jer ga čitamo i kao prilog velikoj tradiciji hrvatskih pisaca čije su lucidne opservacije pronicale u poetike likovnih umjetnika tvoreći jedinstvenu liniju u povijesti književnosti od Matoša, Šimića, Križića, Kaštelana, do naših suvremenika Zidića, Selema, Tenžere, Sabola, Mifke, Mrkonjića, Maroevića, Makovića, Paljetka... potvrđujući aktualnost kritičkih prosudbi i vitalnost svoje književne riječi.

Milan Bešlić

Raul Goldoni: JEZGRA VII., 1967.

Pjesnik Vlado Gotovac prilazio je svakoj vrsti umjetnosti, pa tako i slikarstvu, kao unutrašnjem obliku, kao Djelu u kojem treba pronaći ljudske osobine, čovječnost, unutrašnju poetsku snagu. Kompozicija, boja, struktura crteža, grafike ili platna - za njega je uvijek hod po rubovima izvorišta, samog nastanka djela, čitanje individualne, najsnažnije točke koju slikar slici daruje. Njega zanima djelo koje ljudskom osobinom pretapa osobinu doba. A poezija, baš kao i slikarstvo, traži odricanje.

Gotovac duboko ponire u potragu za oblikom pjesme koji neće biti ničemu sličan, zato već šezdesetih godina, ne mareći za čitljivost, jasnoću i popularnost, njegova poezija ima autsajdersku poziciju, kako u odnosu na tada sveprisutne krugovaše (Mihalić, Slamnig, Pupačić), tako i na konstituirajuće razlogovce. Dok je Mihalić otvarao egzistencijalno-introspektivno-apsurdno-oksimoronijski odnos prema pjesmi i svijetu prohodnom čistoćom besjedovnog stiha, Slamnig podastirao produhovljenu vrcakavost i životnost, inteligentni kriticism i individualnu duhovitost, Pupačić vodio prema zanosnom pokretanju stiha i degramatizaciji pjesme, u uzvišenom poetskom letu prema patnji, križu, vatri i smrti, Gotovac kreće od apsolutno iskrene pjesme iskustva ka gnoseologiji i etici i pjesme i života. Usporedivo s T. S. Eliotom ili Ezrom Poundom, hrvatska poezija dobila je pjesnika koji proučava *rad jezika na pjesmi*. Onako kako iskušava mjesta osjetljivosti u pjesmi, odnositi će se i prema slici, prema skulpturi, ne pristajući ni na kakve zadatosti, ali nikada ne zanemarujući osjećaje (*svaki je osjećaj vrijedan opasnosti*, kaže). Pjesma je za njega već u izvorištu nacrt koji će prepoznati u slici, pjesma postaje skica u kojoj traži cjelovitost, pun sumnje i nemoći pred ogromnim leksičkim snagama jezika koje samo neki slikari mogu vizualno predočiti, iznenada otkriti. Rukopis pjesme može biti cvjetan, mjesječarski, zvjezdan. Slika slikara može biti cvjetna, mjesječarska, zvjezdana. Zato Gotovac odabire svoje slikare. Nježnog Vaništu koji je volio lica pjesnika, slikare grube, divlje hrabrosti postojanja, poput vidovitog Frane Šimunovića ili razbuđenih unutrašnjosti čudesne Ksenije Kantoci, ili pak samotnog putnika Ferdinanda Kulmera, neiscrpivog u mogućim interpretacijama, u slojevitim strukturama mitološkog i imaginarnog. Gotovac odabire *pjesnike kista*, učeći od njih kako *vidjeti* tu nevinu i čistu potrebu za nastajanjem, postankom pjesme ili slike, iznutra,

iz oblika, iz suludih geometrija poteza, iz jedinstvene potrebe za nadirućom slobodom koja je neizvjesna ali i neiscrpna. S Dobrovićem Gotovac sluša oblake, silazi među mrtve, s Lovrenčićem otvara opasan nesklad duše i srca, do tema vječnosti u savršenom nizu bespolno čistih krajputaša, sanjarskih raspela i bezazlenih igara ptica, cvijeća, klaunova. U Murtićevom atelijeru otkriva slikara koji boju izlučuje iz sebe! Da je pjesma u svom zametku duboka patnja istine vidjeti će u genijalnom autoportretu Josipa Račića, jer i slika i pjesma isti su izraz neobjašnjivog čuda koje *osvjetljava tišinu nepostojeće zvijezde*. Oblik ravnoteže pronalazi kod Zlatka Price, zaustavljajući taj prezentni trenutak u kojem se stapa harmonija djela i autora, otkriće trajanja u prostoru, otkriće posebne vrste zbilje, *zbilje umjetnosti*. Slikari Gotovca vode riječima koje ispisuju nevidljivo, i pjesma je, poput slike - povlastica, posebnost čina, ona je britkost za misao, za život, za ispunjenje. Ona je *čistoća sama, ona je zaštićena odsutnošću svega ostaloga...* *Gdje anđeo nije uspio, gdje se zvijezda ugasila, Pjesma je jedini čin koji nije ništa drugo...* Fasciniran unutrašnjim oblikom pjesme čiju putanju analogno slijedi u likovnosti, Gotovac i slikarstvu prilazi iznutra, primjećuje zajedničke elipse i krugove umjetnosti, uzvišenu semantičnost, opasnost u nadiranju i prodoru ideja, stava, pobune, ironije, bilo koje izvorne snage pojedinca koji želi mijenjati svijet zbog slobode, zbog čistoće, ozbiljnosti i iskrenosti koju jedino Djelo može izreći, potaknuti, osvijestiti. *Oblik je najpotpunije objašnjenje zbivanja*, kaže Vlado Gotovac, *točno tumačenje - to je točno oblikovanje: tvar i priviđenje, gdje nastaju ruže našeg zvijezda*.

Ja žudim oblik, a ne svoj trag u njemu.

Likovni obzori Vlade Gotovca, knjiga koju je priredila Biserka Rauter Plančić, najbolje izražava jedno doba u kojem su riječ i slika u intimnom zajedništvu potrage za onom baudelaireovskom životinjom, zvanom Ljepota, sve manje prisutnom u ovom dobu, kojeg bi najradije nazvali - dobom poslije Gotovca. Zato je ovakva izložba neophodna, kako ne bismo zaboravili da smo već imali ono o čemu danas možemo samo sanjati - od iskrenih prijateljstava, ljubavi i vječite težnje za slobodom, do samog umjetničkog djela koje potiče na neprekidnu potrebu za novim stvaranjem.

Tea Benčić Rimay

Edo Murtić: JESENSKI PEJZAŽ, 1965.

Šime Vulas: JEDRA, 1965.

O Vladi Gotovcu i njegovim likovnim obzorima

Pjesnik, filozof, esejist, polemičar i političar Vlado Gotovac rođen je 18. rujna 1930. godine u Imotskom. Djetinjstvo je proveo i pučke škole pohadao u Bosanskom Novom, Prnjavoru (BiH), Župi Biokovskoj i Lovreću, a gimnazije u Imotskom i Zagrebu gdje je i maturirao na Klasičnoj gimnaziji. Diplomirao je filozofiju na Sveučilištu u Zagrebu. Tijekom studija pisao je u raznim književnim časopisima, poneke i uređivao, a s dvadeset i pet godina objavio je zbirku *Pjesme od uvijek* u nakladi zagrebačkog Lykosa.

Prvi stalni posao dobio je na Radio Zagrebu s kojeg je ubrzo prešao na Televiziju Zagreb gdje je u okviru dramskog programa i redakcije za kulturu, uređivao emisiju „Panorama“. Prevodio je literarne radove sa slovenskog i francuskog jezika, razgovarao pred kamerama s likovnim umjetnicima i pisao scenarije za dokumentarne filmove o njihovu stvaralaštvu. Prve pjesme nadahnute izravnim susretima s likovnim djelima i njihovim autorima napisao je krajem pedesetih godina, a objavljene su 1963. u zbirci pjesama, eseja i kratkih priča naslovljenoj *I biti opravdan*. Bile su to pjesme *Usamljeni orfej* - posvećena Juri Dobroviću i *Grafika jeseni* - posvećena Ivi Lovrenčiću. Sredinom šezdesetih godina za televiziju je realizirao ciklus filmova *Portreti i susreti* u kojima je prikazao recentno stvaralaštvo Dušana Džamonje, Ivana Lovrenčića, Šime Vulasa, Raula Goldonija i Juraja Dobrovića te filmove posvećene hrvatskoj kiparskoj i arhitektonskoj baštini gotike i renesanse. Prijateljevao je s umjetnicima okupljenim oko Galerije Forum kojoj je bio i jednim od utemeljitelja (1969.). U zbirkama pjesama i eseja Gotovčevo pjesničko-filozofsko promišljanje djela (*O djelu, Princip djela*), koje je za njega pravo područje

slobode i konačna mjera potpunog čovjeka, jer po njemu je on utekao vječnosti, često prate eseji o likovnom stvaralaštvu; o slici, kipu, crtežu i grafici. Pišući o likovnoj umjetnosti i djelima suvremenih mu umjetnika, Gotovac ne stremlji kritici ili analizi likovnih izričaja, nego se u izboru po srodnosti spram otvorenosti za nova iskustva i veće izazove, posvećuje stvaraocima koji uzdižu umjetnost do medija čovjekove slobode. Gotovčeva likovna esejistika, potaknuta egzistencijalnom potrebom pronicanja u fenomen slike i kipa te inkrustirana etičnim i estetskim svjetonazorom Gotovca mislioca, obogatila je njegovo pjesničko djelo i što je najvažnije, inaugurirala je u hrvatskoj likovnoj publicistici intermedijjski dijalog koji je dokidao jednosmjernosti i širio prostor individualne i umjetničke slobode čovjeka i stvaraoca. O tomu svjedoče predgovori u katalogima izložbi, eseji i sadržaji pjesničkih zbirki te naslovi pjesama; od spomenutih *Pjesme od uvijek* i *I biti opravdan* do *Čekati sjevernije* s pjesmom *Pred Račićevim autoportretom* (1967.) i zbirke *Razvijanje pjesme* sa stihovima posvećenima Joanu Miróu naslovljenima *Likovni trenutak* (1972.) i pjesmama *Priča o oku* (1972.) te *Moj radni stol* (1982.) posvećenima Kseniji Kantoci i Frani Šimunoviću, u kojima su pjesništvo i esejistika prožeti laudama umjetnicima bliskih mu etičkih načela. Kad pjeva *Prepjevajući po sjećanju* (1968.) ili *U svakodnevnom* (1970.) Gotovac promišlja i komentira stara događanja s istoga motrišta, a u lirskim cjelinama *Sporne sandale* (1970.) i *Sadržaj vjetrova* (1971.) nalazi i prikazuje istu povijest srca sa Zlatkom Pricom, Ivom Šebaljem i Edom Murtićem.

Od 1971. godine Vlado Gotovac, interpret epohalnih likovnih pojava i poticajni pratitelj herojskih epizoda u

Frano Šimunović: BAŠTINA UZ MORE, 1974.

Ksenija Kantoci: MALI TORZO, 1969.

hrvatskoj likovnoj umjetnosti (Kosta Angeli Radovani, Šime Vulas, Raul Goldoni, Ivan Picelj i Vlado Kristi te drugi članovi eksperimentalnog atelijera EXAT 51), ustupa mjesto Vladi Gotovcu vrsnom polemičaru, eruditu i nacionalno odgovornom intelektualcu. Svojim golemim potencijalima angažira se u radu Matice hrvatske te piše uvodnike i uređuje Hrvatski tjednik. Tekstove koje je pisao za ovaj list koji je promovirao ideje Hrvatskog proljeća, osobito uvodnike od 13. broja pa sve do izvanrednog oproštajnog 34. (nikad otisnutog), za ondašnju komunističku vlast bili su *nacionalističko-separatistički program* i *svestrana neprijateljska propaganda*. U siječnju 1972. godine osuđen je na četiri godine zatvora i tri godine gubitka građanskih prava te mu je oduzeto pravo objavljivati i javno nastupati. Kaznu je u cijelosti odslužio u zatvoru Stara Gradiška. Tijekom višemjesečnog pritvora u zagrebačkom istražnom zatvoru i kasnije u kaznionici, uz goleme teškoće zbog svih zabrana koje je dobio, Gotovac je nastavio pisati. Bile su to dnevničke bilješke ispisane neizmjereno sitnim rukopisom na listićima minijaturnih bilježnica. Zbirku tih dnevničkih zapisa, nakon više od dva desetljeća, objavio je zagrebački Nakladni zavod Globus pod naslovom *Zvezdana kuga* (1995.).

Nakon izlaska iz starogradiškog kazamata Gotovac niti je mogao niti je htio šutjeti ili odreći se javne riječi i govora. Zbog intervjua kojeg je dao novinaru švedske televizije 1977. godine, a u kojem je ponovio svoje poznate humanističke i antitotalitarne stavove, ponovo je 1982. godine bio uhićen i osuđen na dvogodišnje tamnovanje koje je izdržao u Lepo-glavi. Ovaj put zabrana javnog djelovanja i građanska prava zapriječeni su mu na četiri godine, a strogi zatvorski režim zabranjivao je svako pisanje pa je knjiga pjesama *Zabranjena vječnost* završena i objavljena tek 1987. godine. U tamnicama bivše države Gotovac se zarazio hepatitisom. S posljedicama te strašne bolesti borio do posljednjeg dana.

Za predsjednika Matice hrvatske Vlado Gotovac izabran je 1991. godine i na toj je dužnosti ostao do 1996. godine. Bio je predsjednik Rimskog kluba, član Hrvatskog P.E.N. centra i Društva filozofa. Uz pregnantne političke i kulturološke aktivnosti redigirao je i priredio za tisak izbor iz lirike i opsežnu građu zatvorskih zapisa. Objavio je sedam proznih

djela i 14 pjesničkih zbirki (*Moj slučaj*, *Sjevernije, Isto*, *Znakovi za Hrvatsku*, *Razvijanje pjesme*, sedam svezaka *Izabranih djela* i druge). U tom se razdoblju pisanju na likovnom polju posvetio u manjoj mjeri. Objavio je, u nakladi Zbirke Biškupić pjesničko-likovnu mapu *Trojanske varijacije* s Josipom Botterijem Dinijem (1991.), drugu mapu s Edom Murtićem *Crna jedra* u nakladi autora i IP "Tamaris" (1995.) i dva osobito nadahnuta eseja o slikarstvu Ferdinanda Kulmera i Frana Šimunovića (1991. i 1992.). Ipak, ne može se kazati da je likovni život tih godina bio lišen Gotovčevih pronicljivih i poticajnih interpretacija djela i stvaralačkog procesa suvremenih umjetnika. Njegova erudicija, iznimna otvorenost spram klasičnih i suvremenih izričaja u likovnim, glazbenim i kazališnim umjetnostima, afektivna poetska riječi velika moć sagledavanja cjeline djela u kontekstu njegova značenja za vrijeme sadašnje i buduće, oduševljavali su i krijepti umjetnike i publiku izložbenih, koncertnih i kazališnih priredbi u Zagrebu i Iloku, Hlebinama i Varaždinu, Osijeku i Vinkovcima. Pjesnik i mislilac, predsjednik Matice hrvatske i političar Vlado Gotovac govorio je tijekom ratnih godina na brojnim otvorenjima izložbi hrvatskih umjetnika. Neki od tih govora tonski su zapisani i publicirani; primjerice na otvorenju izložbe iz ciklusa *Oči istine - Ranjeni hrvatski gradovi* na uljima Munira Vejzovića (1991.), na izložbi *Linorezi* Antuna Babića iz mape *Izbjeglice* (1992.) i na ispraćaju velikana hrvatske naive - U spomen na Ivana Generalića (1. XII. 1992.). Na žalost, u većini slučajeva tih ratnih godina nije bilo uvjeta da se tonski ovjekovječe Gotovčevi govori, a pripremiti pisani govor i onda ga čitati pred publikom bilo je posve strano njegovoj prirodi.

Šira hrvatska javnost pamti Vladu Gotovca ponajprije kao izvanredno časnog političara i intelektualca izvanrednog u govorništvu koji je bez susprezanja upirao prstom u one koji su radili protiv slobode pojedinca i protiv ljudskih prava. Usprkos strašnih iskustava s tamnicama iz obje bivše Jugoslavije (roditelji su također bili osuđeni politički zatvorenici), Gotovac se bez straha i dosljedno borio za Domovinu koja bi nosila ime Sloboda, a prezime Demokracija. Istupima i radovima od ranih pedesetih godina prošlog stoljeća do pred sâm kraj života

neumorno je zagovarao ideju slobode i prava pojedinca na moralno preispitivanje društva. Bio je jedan od utemeljitelja HSLS-a, saborski zastupnik u dva mandata, predsjednički kandidat 1997. godine i utemeljitelj nove Liberalne stranke 1998. godine. Iste je godine dobio Nagradu za životno djelo Hrvatskog helsinškog odbora u obrazloženju koje stoji da je *nagrađen za njegovu političku aktivnost, iako je on zaslužuje puno više za svoje pjesničko, esejističko ili govorničko djelo. I kad Gotovac odluta u vrućici političkog erosa od sama sebe, Gotovac*

humanist uskoro ga vraća njemu samome. Prema ideji građanske slobode i ljudskih prava iskazivao je onu vrstu odanosti i ljubavi za koju nema prave nagrade.

Vlado Gotovac umro je u Rimu 7. prosinca 2000. Na vječni počinak ispratili smo ga 12. prosinca na zagrebačkom groblju Mirogoj. Njegovom smrću prestao je životni put čovjeka koji je pjesničkim, esejističkim, kulturnim i političkim radom ostavio ničim pomućen, neizbrisiv i uzvišen trag u novijoj hrvatskoj povijesti.

Biserka Rauter Plančić

Munir Vejzović: ŠKABRNJA, 1991.

IZLOŽENA DJELA

Kosta Angeli Radovani
(London, 1916. - Zagreb, 2002.)

DOBRIŠA CESARIĆ, 1952.
bronca; vis. 26 cm
Moderna galerija, inv. br. 2152

Josip Botteri Dini
(Zagreb, 1943.)

TROJANSKE VARIJACIJE, 1991.
bakroapis u boji / papir; 23 x 16 cm
Zbirka Biškupić

Juraj Dobrović
(Jelsa, 1928.)

POLJE (prostorna konstrukcija), 1964.
obojeno drvo; 80 x 80 x 10,7 cm
Moderna galerija, inv. br. 4241

Dušan Džamonja
(Strumica, Makedonija, 1928.)

PORTRET MILJENKA STANČIĆA, 1952.
bronca, vis. 31 cm
Moderna galerija, inv. br. 2199

Raul Goldoni
(Split, 1919. - Zagreb, 1983.)

JEZGRA VII., 1967.
višebojno iridirano staklo; vis. 21 cm
Moderna galerija, inv. br. 2823

GLAVA, 1972.
višebojno iridirano staklo; vis. 23 cm
vl. Simona Gotovac

Ksenija Kantoci
(Trebinje, BiH, 1909. - Zagreb, 1995.)

MALI TORZO, 1969.
drvo; vis. 65 cm
Moderna galerija, inv. br. 3473

JAHAČICA (EUROPA), 1974.
drvo; vis. 35 cm
Moderna galerija, inv. br. 4333

Zlatko Kauzlarić Atač
(Koprivnica, 1945.)

PORTRET VLADE GOTOVCA, 1996.
pastel, kreda / papir; 86 x 99 cm
Matica Hrvatska, Zagreb

Vlado Kristl
(Zagreb, 1923. - München, 2004.)

VARIJACIJA, 1958.
ulje / platno; 64 x 78 cm
Moderna galerija, inv. br. 2579

Ferdinand Kulmer
(Roquebrune-Cap-Martine, Francuska, 1925. - Zagreb, 1998.)

KENTAUR, 1990.
akrilne boje / platno; 130 x 97 cm
vl. Simona Gotovac

Ivan Lovrenčić
(Sveti Križ Žačretje, 1917. - Zagreb, 2003.)

PORTRET VLADE GOTOVCA, 1965.
prešani ugljen / papir; 45 x 32 cm
vl. Ana Gotovac Borić

HARLEKIN, 1965.
prešani ugljen, akvarel / papir; 60 x 55 cm
vl. Ana Gotovac Borić

RASPELO, 1968.

prešani ugljen, akvarel; 45 x 61,5 cm
vl. Simona Gotovac

Stevan Luketić
(Budva, Crna Gora, 1925. - Zagreb, 2002.)

SKULPTURA XX. / 65, 1965.
nehrđajući čelik; vis. 82 cm
Moderna galerija, inv. br. 2532

Antun Motika
(Pula, 1902. - Zagreb, 1992.)

DJEVOJČICA, 1945.
pastel / papir; 79 x 52 cm
Moderna galerija, inv. br. 2743

Edo Murtić
(Velika Pisanica, 1921. - Zagreb, 2005.)

JESENSKI PEJZAŽ, 1965.
ulje / platno; 120 x 150 cm
vl. Simona Gotovac

PJESNIČKO - LIKOVNA GRAFIČKA MAPA
SADRŽAJ VJETRA, 1971.
linorezi u boji / Rives-blanc naturel 230 gr. papir
vl. Simona Gotovac

PJESNIČKO - LIKOVNA GRAFIČKA MAPA
CRNA JEDRA, 1995.
linorezi u boji / Rives-blanc naturel 350 gr. papir
vl. Simona Gotovac

Ivan Picelj
(Okučani, 1924.)

KOMPOZICIJA, 1951.
ulje / platno; 81 x 61 cm
Moderna galerija, inv. br. 4081

Zlatko Prica
(Pečuh, Mađarska, 1916. - Rijeka, 2003.)

PLODOVI ZEMLJE, 1958.
bakropis i akvatinta / papir; 50 x 65 cm
Moderna galerija, inv. br. 2542

ROTACIJA I RAVNINA, 1964.
bakropis i akvatinta / papir; 50 x 65 cm
Moderna galerija, inv. br. 2543

Ivo Šebalj
(Zagreb, 1912. - Zagreb, 2002.)

SLIKAR I MODEL, 1968. - 1970.
ulje / platno; 118 x 77 cm
vl. Simona Gotovac

ČOVJEK S MAČKOM, 1970.
lavirani tuš / papir; 42 x 31 cm
vl. Biserka Rauter Plandić

Frano Šimunović
(Dicmo, 1908. - Zagreb, 1995.)

BAŠTINA UZ MORE, 1974.
ulje / platno; 100 x 118 cm
vl. Simona Gotovac

BOJE PODIJELJENE ZEMLJE, 1974.
ulje / platno; 126 x 90 cm
vl. Simona Gotovac

BAŠTINE, 1975.
ulje / platno; 100 x 140 cm
vl. Erika i Vlado Krpan

Munir Vejzović
(Doboj, BiH, 1945.)

ŠKABRNJA, 1991.
ulje / platno; 90 x 115 cm
Zbirka Biškupić

Šime Vulas
(Drvenik, 1932.)

JEDRA, 1965.
drvo; vis. 88 cm
Moderna galerija, inv. br. 2442

Izdavač / Publisher
**KULTURNO
INFORMATIVNI CENTAR**
Zagreb, Preradovićeve 5
tel. 01/48 10 714
e-mail: kic@kic.hr
www.kic.hr

Za izdavača / For the publisher
Goran Pavletić

Suizdavač / Co-Publisher
INSTITUT VLADO GOTOVAC
Zagreb, Ilica 5

Za suizdavača / For the Co-Publisher
Simona Gotovac

Urednik kataloga / Editor
Milan Bešlić

Savjet galerije / Gallery Council
Stanko Jančić
Igor Zidić
Milan Bešlić
Ante Kuduz
Eugen Kokot
Andrej Smrekar
Dominique Narran

Likovni postav izložbe /
Exhibition set-up
Biserka Rauter Plančić
Milan Bešlić

Fotografije / Photographs
Goran Vranić

Dizajn / Design
Sting design, Zagreb
Antun Zidić

Lektor / Proof-reader
Helena Antić

Na naslovnici / Front page
Ivan Lovrenčić:
Portret Vlade Gotovca, 1965.

Tisak / Print
Tiskara Šolta

Naklada / Edition
350 primjeraka / copies

Zagreb, listopad 2008.

Suorganizator izložbe
MODERNA GALERIJA
Zagreb, A. Hebranga 1

GALERIJA FORUM
HR - 10000 Zagreb
Tešlina 16
tel. 01/48 10 710

Izložba je ostvarena sredstvima
Ministarstva kulture RH
i Gradskog ureda za obrazovanje,
kulturu i sport Grada Zagreba